Marian Melinte - ACUARELĂ

De un an nu mai simțisem ce însemnă să-ți limpezeşti privirea căutând orizontul aruncat departe în mare... Am alergat spre țărm după ce, pe un platou de piatră galbenă, planeta aceea bună ne primise în palmă, pe mine, omul, şi pe uriaşul cald care mă purta. Câteva analize : să fie oare apa aceeaşi peste tot în Univers ? Mi-am rezervat plăcerea atingerii undei pentru întoarcere şi am păşit spre locul care-mi atrăsese a-tenția la coborâre, care acum mă fascina : la o sută de paşi de țărm se înălța un munte piramidal cu muchiile roase şi vârful pierdut, jucându-şi continuu fețele în culorile curcubeului. La fiecare perioadă de schimbări, albastrul se retrăgea mult spre baza piramidei, lăsând spre vârf o pată verde, crescând şi definindu-se clar, un verde cum văzusem o singură dată, în copilărie. ... Îmi amintesc bine că ploua de aproape o săptămână cum nu mai plouase vreodată. Oraşul era cufundat în stropii mari şi calzi. În dimineața aceea, ultima a lui mai, am aşteptat un ceas sub picuri pinî să-mi văd visul împlinit. Apoi din librărie alergasem radiind de bucurie spre casă, cu acuarela sub haină. Al cincilea rând de patru pastile prinse în cutia albă era verdele în patru nuanțe. Ultima, cea mai întunecată, am aşternut-o pe hârtie cu un galben deschis, din amestec născându-se un verde strălucitor, plin de viață, cald parcă. Câteva zile mai târziu am încercat încă o dată combinația, dar verdele meu fugise cu ploaia care-şi mutase pânzele cine ştie unde.

Am dorit ani de-a rândul să regăsesc verdele V4G1 şi punând cap la cap orele întregi de încercări şi experiențe aş umple cu ele jumătate din zilele calendarului. Nu era obsesie sau încăpățânare ci o dorință vie, arzând, pornită dinăuntrul meu.

Şi iată : V4G1 se găsea aici, în fața mea, ia miliarde de kilometri de casă punându-mi întrebări la care nu găseam răspunsurile. De cite ori nu rămăsese oare omul fără cuvinte, fără putință de răspuns în fața inexplicabilelor realități ale timpului şi spațiului ? De câte ori nu a încercat el oare în asemenea momente să alunge groaza, şi cel mai adesea admirația pe care căldura lui i-au inspirat-o ca un reflex, încercând să explice agâțându-se de tot ajutorul care-i venea din urmă: simț comun, principii, axiome, legi... O salvare totdeauna în întârziere , dar venind oricum, costându-l însă veacuri de zbucium în

inexplicabil. Obişnuit cu măsura timpului său, clipa, omul nu poate şi nu vrea să înțeleagă timpul infinit, întinderea nesfârşită, probabilitatea infinit de mică. Un fir de nisip rătăceşte acolo, departe, milioane de ani, împins de forțe infinit de mici până când întilneşte un altul, dar lucrul poate şi trebuie să se întâmple cândva, într-un moment al nesfârşitului. Orice lucru e posibil în lumea neordonată. Care e însă măsura puterii omului — compactul de ordine, de sisteme legate cu acel univers în . univers căruia îi spunem creier, capabil de o infinitate de posibilități imaginative şi de semnale către Universul Mare?

Începeam să simt ceva.. . Memoria mă ajută şi scoase dintr-un ungher pierdut, un pasaj pe care îl reținusem citind despre filozofia veche şi care spunea că dorințele noastre cele mai intense, cele mai puternic trăite se materializează undeva în univers, prin forța spiritului uman. E-ram fără replică, realizind cit de bine se potrivea ideea, cu locul acela, în momentul acela şi cu tot trecutul meu. Uriaşa combustie de energie a căutărilor mele se află acolo în fața mea. Iar eu rămâneam mut în -fața muntelui, neîndrăznind să rostesc principiul conservării, a cărui simplitate părea eă ar topi măreția fenomenului.

Şi totuşi ... ce lucru fără importanță e un verde'al acuarelei: fie el chiar V4G1! Cât de scurtă a fost căutarea mea față de cele câteva milenii de ardere din care s-au născut ştiința şi arta. Nu mă mai îndoiam că în călătoria mea, aveam să găsesc presărată în spațiul vid, pe calea stelelor, istoria scrisă a omului.

Într-un târziu, m-am întors pe plajă. Un ceas mai târziu nava străpungea pentru a doua oară învelişul planetei şi se înscria pe axa de traversare a sistemului.